ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα)
της 22ας Μαρτίου 2000 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-125/97 και T-127/97,

The Coca-Cola Company, με έδρα το Wilmington, Delaware (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τον M. Siragusa, δικηγόρο Ρώμης, και τον N. Levy, δικηγόρο Αγγλίας και Ουαλλίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Elvinger και Hoss, 15, Côte d'Eich,

Coca-Cola Enterprises Inc., με έδρα την Atlanta, Γεωργία (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τους P. Lasok, QC, και M. Reynolds, solicitor, του δικηγορικού συλλόγου Αγγλίας και Ουαλλίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Zeyen, Beghin και Feider, 56-58, rue Charles Martel,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον W. Wils, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζομένης από τη

The Virgin Trading Company Ltd, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τον I. Forrester, QC, του δικηγορικού συλλόγου Σκωτίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. May, 31, Grand-rue,

και την

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον W.-D. Plessing, Ministerialrat στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών, και τον C.-D. Quassowski, Regierungsdirektor στο ίδιο υπουργείο, Graurheindorfarstraße 108, Bonn (Γερμανία),

παρεμβαίνουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως τμήματος του αιτιολογικού της αποφάσεως 97/540/ΕΚ της Επιτροπής, της 22ας Ιανουαρίου 1997, για την κήρυξη συγκέντρωσης ως συμβιβάσιμης με την κοινή αγορά και με τη λειτουργία της συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (Υπόθεση IV/M.794 — Coca-Cola/Amalgamated Beverages GB) (ΕΕ L 218, σ. 15),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, τη V. Tiili, και τους J. Pirrung, A. W. H. Meij και M. Βηλαρά, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 8ης Ιουλίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Διάδικοι

1 Η προσφεύγουσα, The Coca-Cola Company (στο εξής: TCCC), και η εταιρία αγγλικού δικαίου Cadbury Schweppes (στο εξής: CS) είναι κάτοχοι δικαιωμάτων επί διαφόρων σημάτων μη αλκοολούχων αεριούχων ποτών που διατίθενται στο εμπόριο στη Μεγάλη Βρετανία και σε άλλες χώρες. Παρέχουν σε τρίτες επιχειρήσεις εμφιαλώσεως το συμπυκνωμένο προϊόν και τα συστατικά που χρησιμοποιούνται για την παρασκευή των ποτών που διατίθενται στο εμπόριο υπό τα σήματα αυτά και τους χορηγούν την άδεια να διανέμουν τα ποτά τους εντός ενός συγκεκριμένου εδάφους.

2 Η Amalgamated Beverages Great Britain (στο εξής: ABGB), θυγατρική επιχείρηση της TCCC και της CS, είχε αναλάβει την εμφιάλωση, τη διανομή, την προώθηση και την εμπορία των ποτών των εταιριών αυτών και πραγματοποιούσε τις δραστηριότητες αυτές μέσω της θυγατρικής της, της εταιρίας Coca-Cola & Schweppes Beverages Ltd (στο εξής: CCSB).

3 Η Coca-Cola Enterprises Inc. (στο εξής: CCE) αποτελεί παγκοσμίως τη σημαντικότερη επιχείρηση εμφιαλώσεως των προϊόντων της TCCC. Η CCE συνεστήθη το 1986, όταν η TCCC άρχισε να ενοποιεί τις δραστηριότητές της στον κλάδο της εμφιαλώσεως στις Ηνωμένες Πολιτείες, και το 51 % του κεφαλαίου της διατέθηκε στο κοινό. Πέραν των

δραστηριοτήτων της στις Ηνωμένες Πολιτείες, η CCE κατέστη, κατόπιν μιας σειράς εξαγορών από το 1993, ο εμφιαλωτής της TCCC στο Βέλγιο, στις Κάτω Χώρες και στη Γαλλία.

Τα πραγματικά περιστατικά και το νομικό πλαίσιο της διαφοράς

4 Οι υπό κρίση προσφυγές εντάσσονται στο ευρύτερο πλαίσιο των σχετικών με τον ανταγωνισμό διαδικασιών που κίνησε η Επιτροπή βάσει των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ) και στις οποίες εμπλέκονται η TCCC ή/και οι εμφιαλωτές της στην Ευρώπη. Η πρώτη υπόθεση έχει ως αφετηρία μια διαδικασία που κινήθηκε τον Σεπτέμβριο του 1987, βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης, κατά μιας ιταλικής θυγατρικής της TCCC, της The Coca-Cola Export Corporation (στο εξής: TCCEC), διαδικασία κατά την οποία η Επιτροπή θεώρησε ότι η TCCEC κατείχε δεσπόζουσα θέση στην αγορά των μη αλκοούλων αεριούχων ποτών κόλας (στο εξής: ποτά κόλας). Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η TCCEC, μολονότι εξέφρασε επιφυλάξεις όσον αφορά την ύπαρξη σχετικής αγοράς ποτών κόλας και την προβαλλόμενη δεσπόζουσα θέση της στην αγορά αυτή, ανέλαβε τη δέσμευση να τηρήσει ορισμένες ειδικές υποχρεώσεις σχετικά με τις συμφωνίες που συνήπτε με διανομείς εντός των κρατών μελών (βλ. ανακοινωθέν τύπου IP/90/7). Την εν λόγω δέσμευση ανέλαβε εκ νέου η CCE με την απόφαση που αποτελεί το αντικείμενο των υπό κρίση προσφυγών.

5 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προβαλλόμενη δεσπόζουσα θέση της TCCC στην αγορά των ποτών κόλας τέθηκε εκ νέου υπό συζήτηση κατόπιν μιας καταγγελίας λόγω παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης που κατατέθηκε το 1993 [...] [1] κατά της θυγατρικής της, ήτοι του γάλλου εμφιαλωτή Coca-Cola Beverages SA (στο εξής: CCBSA). Από τη δικογραφία προκύπτει επίσης ότι, τον Αύγουστο του 1995, η Επιτροπή είχε ισχυριστεί ότι η CCBSA δέσποζε στη γαλλική αγορά των ποτών κόλας και είχε επιδοθεί σε καταχρηστικές πρακτικές υπό την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης.

1 — Αποσιωπούμενα εμπιστευτικά στοιχεία.

6 Στις 9 Αυγούστου 1986, η Επιτροπή έλαβε από τη CCE κοινοποίηση, βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1).

7 Η κοινοποιηθείσα πράξη αφορούσε τη συμφωνία της CS και της TCCC να προβούν στην εκκαθάριση της ABGB με πώληση των αντίστοιχων συμμετοχών τους σ' αυτήν στη CCE, η οποία, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, δεν ασκούσε καμία εμπορική δραστηριότητα στη Μεγάλη Βρετανία.

8 Με την απόφασή της 97/540/ΕΚ, της 22ας Ιανουαρίου 1997, η Επιτροπή κήρυξε την κοινοποιηθείσα πράξη συμβατή προς την κοινή αγορά, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89, και προς τη λειτουργία της συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (Υπόθεση IV/M.794 — Coca-Cola/Amalgamated Beverages GB) (ΕΕ L 218, σ. 15, στο εξής: απόφαση ή προσβαλλόμενη απόφαση).

9 Στο αιτιολογικό της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή προέβη στις ακόλουθες, μεταξύ άλλων, διαπιστώσεις: πρώτον, η TCCC είναι σε θέση να ασκήσει καθοριστική επιρροή στη CCE και, συνεπώς, ελέγχει την επιχείρηση αυτή υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89· δεύτερον, τα ποτά κόλας που πωλούνται στη Μεγάλη Βρετανία συνιστούν τη σχετική αγορά όσον αφορά την αξιολόγηση της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως και, τρίτον, η CCSB κατέχει δεσπόζουσα θέση στη βρετανική αγορά των ποτών κόλας. Η Επιτροπή κατέληξε ωστόσο (σημείο 214) ως εξής:

«[Π]αρ' όλο που η σχεδιαζόμενη πράξη επιφέρει διαρθρωτικές μεταβολές που μπορεί επίσης να οδηγήσουν σε μεταβολή της συμπεριφοράς της CCSB στην αγορά (...) δεν

είναι δυνατό να γίνει επαρκής διάκριση μεταξύ των πλεονεκτημάτων που θα προκύψουν άμεσα από τη σχεδιαζόμενη πράξη και των πλεονεκτημάτων που υπάρχουν ήδη με τη σημερινή δομή της CCSB, ώστε [η Επιτροπή] να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η σχεδιαζόμενη πράξη συνεπάγεται ενίσχυση της δεσπόζουσας θέσης της CCSB στην αγορά ποτών (...) κόλας στη Μεγάλη Βρετανία κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού [4064/89].»

10 Με την απόφασή της, η Επιτροπή τόνισε επιπλέον ότι η CCE είχε αναλάβει τη δέσμευση, για όσο χρόνο θα έλεγχε τη CCSB, η τελευταία αυτή να τηρεί τις ίδιες δεσμεύσεις με εκείνες που είχε αναλάβει το 1989 η TCCEC (βλ. ανωτέρω σκέψη 4), οι οποίες συνίστανται στην παραίτηση από ορισμένες εμπορικές πρακτικές που θεωρούνται παράνομες οσάκις ασκούνται από επιχείρηση κατέχουσα δεσπόζουσα θέση. Σύμφωνα με το σημείο 212 της αποφάσεως, «η δέσμευση αυτή θα κατευνάσει ορισμένες από τις ανησυχίες που εξέφρασαν τρίτοι κατά τη διαδικασία».

Διαδικασία

11 Υπό τις περιστάσεις αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Απριλίου 1997, η TCCC και η CCE άσκησαν δύο προσφυγές ακυρώσεως κατά της αποφάσεως (υποθέσεις Τ-125/97 και Τ-127/97).

12 Με δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Ιουνίου 1997, η Επιτροπή προέβαλε, σε αμφότερες τις υποθέσεις, ένσταση απαραδέκτου. Στις 5 και στις 8 Σεπτεμβρίου 1997, η CCE και η TCCC κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως αυτής.

13 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Σεπτεμβρίου 1997, η Virgin Trading Company Ltd (στο εξής: Virgin) ζήτησε να παρέμβει σε αμφότερες τις υποθέσεις προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

14 Με έγγραφα της 16ης Οκτωβρίου 1997, η TCCC και η CCE αμφισβήτησαν το συμφέρον προς παρέμβαση της Virgin και ζήτησαν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 116, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, την εμπιστευτική μεταχείριση ορισμένων εγγράφων που κατατέθηκαν στο Πρωτοδικείο στο πλαίσιο των υπό κρίση υποθέσεων.

15 Με έγγραφα της 30ής Οκτωβρίου 1997, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζήτησε να παρέμβει σε αμφότερες τις υποθέσεις προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

16 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Νοεμβρίου 1997, η CCE και η TCCC ζήτησαν να παρέμβουν στις υποθέσεις T-125/97 και T-127/97 προς στήριξη η μια της άλλης.

17 Με έγγραφα της 10ης Νοεμβρίου 1997, η Επιτροπή θεώρησε ότι, όσον αφορά τις αιτήσεις παρεμβάσεως της Virgin, οι αιτήσεις περί εμπιστευτικής μεταχειρίσεως των TCCC και CCE δεν ήσαν δικαιολογημένες και ότι ουδεμία εμπιστευτική μεταχείριση μπορούσε να γίνει δεκτή έναντι της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

18 Με έγγραφο της 12ης Νοεμβρίου 1997, η Επιτροπή αντιτάχθηκε στις προαναφερθείσες αιτήσεις παρεμβάσεως των CCE και της TCCC.

19 Με αιτήσεις που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 και στις 21 Νοεμβρίου 1997, η CCE και η TCCC ζήτησαν την εμπιστευτική μεταχείριση ορισμένων από τα έγγραφά τους, η μια έναντι της άλλης.

20 Με έγγραφο της 7ης Ιουλίου 1998, η TCCC αναφέρθηκε, προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής της, σε έγγραφα προερχόμενα από ορισμένες αρχές του ανταγωνισμού, προκειμένου να αποδείξει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση και, ιδίως, οι διαπιστώσεις που περιέχονται σ' αυτήν σχετικά με τον ορισμό της σχετικής αγοράς είχαν ήδη ληφθεί υπόψη από δικαστήρια και αρχές αρμόδιες επί του ανταγωνισμού στη Γαλλία, στην Ιταλία και στη Λιθουανία εις βάρος των συμφερόντων της (...). Με έγγραφο της 28ης Αυγούστου 1998, η Επιτροπή έλαβε θέση επί του περιεχομένου των εγγράφων αυτών.

21 Με διατάξεις της 18ης Μαρτίου 1999, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε τις αιτήσεις παρεμβάσεως της Virgin και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σε αμφότερες τις υποθέσεις και απέρριψε τις αιτήσεις παρεμβάσεως της TCCC και της CCE.

22 Οι αιτήσεις περί εμπιστευτικότητας, της μιας έναντι της άλλης, της TCCC και της CCE, έγιναν δεκτές προσωρινώς με την ίδια διάταξη, προς διεξαγωγή της διαδικασίας επί της ενστάσεως απαραδέκτου.

23 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Απριλίου 1999, αμφότερες οι υποθέσεις παραπέμφθηκαν στο πρώτο πενταμελές τμήμα.

24 Κατόπιν εισηγήσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να κινήσει την προφορική διαδικασία προκειμένου να αποφανθεί επί της ενστάσεως απαραδέκτου. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, βάσει του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κάλεσε την Επιτροπή και τη CCE να απαντήσουν σε ορισμένες έγγραφες ερωτήσεις και την Επιτροπή να καταθέσει τα πρακτικά της συνεδριάσεως της συμβουλευτικής επιτροπής της 7ης Ιανουαρίου 1997, καθώς και κάθε άλλο έγγραφο που έλαβαν τα μέλη της εν λόγω επιτροπής ενόψει της συνεδριάσεως αυτής. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 8ης Ιουλίου 1999.

25 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 50 του Κανονισμού Διαδικασίας, οι υποθέσεις T-125/97 και T-127/97 ενώθηκαν προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

26 Με την προσφυγή της, η TCCC ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση, στον βαθμό που με αυτήν η Επιτροπή διαπιστώνει ότι: η προσφορά ποτών κόλας αντιστοιχεί στη Μεγάλη Βρετανία σε σχετική αγορά, η

CCSB κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά αυτή και η TCCC ελέγχει τη CCE υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89,

επικουρικώς,

— να ακυρώσει την απόφαση στο σύνολό της, στον βαθμό που η ακύρωση αυτή είναι αναγκαία προκειμένου να ακυρωθούν οι προαναφερθείσες διαπιστώσεις και να κρίνει ότι η εκ μέρους της CCE εξαγορά της ABGB επιτρέπεται βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 6, του κανονισμού 4064/89,

σε οποιαδήποτε δε από τις περιπτώσεις αυτές,

— να ακυρώσει τη δέσμευση που ανέλαβε έναντι της Επιτροπής η CCE στις 17 Φεβρουαρίου 1997, καθώς και τη διαπίστωση, βάσει της οποίας η Επιτροπή ζήτησε και πέτυχε τη δέσμευση αυτή, ότι δηλαδή η CCSB κατέχει δεσπόζουσα θέση σε σχετική αγορά αντιστοιχούσα στην προσφορά ποτών κόλας στη Μεγάλη Βρετανία,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα,

— να λάβει κάθε άλλο κατά την κρίση του Πρωτοδικείου κατάλληλο μέτρο.

27 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η TCCC ζητεί από το Πρωτοδικείο, αφενός, είτε να απορρίψει την ένσταση αυτή είτε να κρίνει ότι η δέσμευση και οι διαπιστώσεις που αμφισβητεί η Επιτροπή και περιέχονται στην προσβαλλόμενη απόφαση στερούνται εννόμων αποτελεσμάτων και, αφετέρου, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

28 Με την προσφυγή της, η CCE ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση, στον βαθμό που η Επιτροπή διαπιστώνει ότι: η TCCC ελέγχει τη CCE υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, η προσφορά ποτών κόλας στη Μεγάλη Βρετανία συνιστά χωριστή αγορά και η CCSB κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά αυτή,

επικουρικώς,

— να ακυρώσει τις ακόλουθες «αποφάσεις», οι οποίες περιέχονται στην απόφαση και σύμφωνα με τις οποίες: η TCCC ελέγχει τη CCE υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, η προσφορά ποτών κόλας στη Μεγάλη Βρετανία συνιστά χωριστή αγορά και η CCSB κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά αυτή,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

29 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απραδέκτου, η CCE ζητεί από το Πρωτοδικείο να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και, εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

30 Σε αμφότερες τις υποθέσεις, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές ως απαράδεκτες,

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

31 Με τα υπομνήματα παρεμβάσεως που κατέθεσε στις 12 Μαΐου 1999, η Virgin ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές ως απαράδεκτες,

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

32 Με τα υπομνήματα παρεμβάσεως που κατέθεσε στις 12 Μαΐου 1999, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζητεί από το Πρωτοδικείο να απορρίψει τις προσφυγές ως απαράδεκτες.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου

Επιχειρηματολογία των διαδίκων στην υπόθεση Τ-125/97

33 Η TCCC υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορά άμεσα και ατομικά και ότι αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ).

34 Όσον αφορά τη νομιμοποίησή της, η TCCC εκθέτει, πρώτον, ότι είναι προφανές ότι την αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση. Η κύρια διαπίστωση της Επιτροπής ότι η CCSB, ως μοναδικός βρετανός εμφιαλωτής των προϊόντων της TCCC, κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά των ποτών κόλας στη Μεγάλη Βρετανία στηρίζεται στο ότι η CCSB εμφιαλώνει και διανέμει το προϊόν της TCCC, ήτοι την Coca-Cola. Δεύτερον, τόσο η διαπίστωση ότι η CCSB κατέχει δεσπόζουσα θέση όσο και η δέσμευση της CCE έχουν ως αποτέλεσμα τον ριζικό περιορισμό της εμπορικής συμπεριφοράς της CCSB εις βάρος της πωλήσεως των προϊόντων της TCCC.

35 Τέλος, αν ήταν βάσιμη η αμφισβητούμενη διαπίστωση της Επιτροπής ότι η TCCC ελέγχει τη CCE, τούτο θα είχε ως συνέπεια ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θα αφορούσε ατομικά και άμεσα την TCCC (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 1979, 113/77, NTN Toyo Bearing κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 669, σκέψη 9, και της 28ης Φεβρουαρίου 1984, 228/82 και 229/82, Ford κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1129, σκέψη 13).

36 Όσον αφορά την ύπαρξη πράξεως δεκτικής προσφυγής, η TCCC υποστηρίζει ότι η περιεχόμενη στην προσβαλλόμενη απόφαση διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας

θέσεως προκαλεί, για τη CCSB, σημαντικές και διαρκείς συνέπειες δυνάμενες να παραγάγουν επιζήμια έννομα αποτελέσματα, υπό την έννοια της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1981, σ. 2639, στο εξής: απόφαση IBM).

37 Πρώτον, η διαπίστωση αυτή επιβάλλει στη CCSB μια «ιδιαίτερη ευθύνη», οπότε μια συμπεριφορά που γενικώς θεωρείται νόμιμη στην επίμαχη αγορά θα μπορούσε να θεωρηθεί κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, πράγμα το οποίο, εν προκειμένω, έχει ως αποτέλεσμα να περιορίζει την εμπορική ελευθερία της εταιρίας αυτής.

38 Δεύτερον, η διαπίστωση αυτή θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί από την Επιτροπή σε εκκρεμείς και μελλοντικές υποθέσεις. Συναφώς, η TCCC υποστηρίζει ότι δεν γνωρίζει καμία περίπτωση στην οποία η Επιτροπή να έχει αλλάξει την άποψή της όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς ή την ύπαρξη δεσπόζουσας θέσεως σε διαδοχικές υποθέσεις, αφορώσες την ίδια επιχείρηση [αποφάσεις της Επιτροπής 80/182/ΕΟΚ, της 28ης Νοεμβρίου 1979 (IV/29.672 — Floral), και 82/203/ΕΟΚ, της 27ης Νοεμβρίου 1981 (IV/30.188 — Moët et Chandon, London, Ltd), περί διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (αντιστοίχως JO 1980, L 39, σ. 51, και ΕΕ 1982, L 94, σ. 7]. Κατά την TCCC, το να κινηθεί η προσφυγή τόσο κατ' αυτής όσο και κατά της CCSB δεν αποτελεί υποθετική περίπτωση. Συγκεκριμένα, η Virgin Cola Company, ανταγωνιστής της TCCC, υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή λόγω καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο κατά παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης. Η περιεχόμενη στην προσβαλλόμενη απόφαση διαπίστωση περί δεσπόζουσας θέσεως της CCSB έχει έτσι ως αποτέλεσμα να στερεί την TCCC από τη δυνατότητα αμφισβητήσεως της αιτιάσεως αυτής που προβάλλει η Virgin Cola Company με την καταγγελία της. Ομοίως, τον Αύγουστο του 1995, η Επιτροπή κίνησε διαδικασία κατά της CCBSA ισχυριζόμενη ότι η τελευταία αυτή είχε εκμεταλλευθεί καταχρηστικώς τη δεσπόζουσα θέση της στη γαλλική αγορά των ποτών κόλας. Το κεφαλαιώδες ζήτημα όμως του ορισμού της αγοράς του προϊόντος παρέμεινε σε εκκρεμότητα, εν αναμονή της εκβάσεως της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

39 Η TCCC προσθέτει ότι η επίδικη διαπίστωση ενέχει τον κίνδυνο αυξήσεως της πιθανότητας καταδίκης της σε πρόστιμο σε κατοπινή υπόθεση και επικαλείται συναφώς την

απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 1967, 8/66 έως 11/66, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 489).

40 Τρίτον, η TCCC υποστηρίζει ότι υφίσταται σοβαρός κίνδυνος να θεωρήσουν τα εθνικά δικαστήρια, ειδικότερα εκείνα του Ηνωμένου Βασιλείου, ότι δεσμεύονται από την επίδικη διαπίστωση, πράγμα που θα της προκαλούσε ζημία σε σχέση με τους κατόχους ανταγωνιστικών σημάτων, καθώς και στη CCSB, σε σχέση με μελλοντικούς καταγγέλλοντες (ανακοίνωση της Επιτροπής της 13ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με τη συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών δικαιοδοτικών οργάνων για την εφαρμογή των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, ΕΕ C 39, σ. 6, σημείο 20, και απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-234/89, Δηλιμίτης, Συλλογή 1991, σ. I-935). Συναφώς, η TCCC επικαλείται την απόφαση της 29ης Ιουνίου 1978, 77/77, BP κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1978, σ. 483), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε παραδεκτή την προσφυγή της προσφεύγουσας η οποία υποστήριζε ότι η εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση καταχρηστικής εκμεταλλεύσεως δεσπόζουσας θέσεως μπορούσε να προβληθεί κατ' αυτής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων από δυνητικό ενάγοντα στο πλαίσιο μεταγενέστερης αγωγής (βλ. επίσης αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1979, 17/78, Deshormes κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 89, της 24ης Νοεμβρίου 1987, 223/85, RSV κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4617, και της 31ης Μαΐου 1988, 167/86, Rousseau κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1988, σ. 2705, σκέψη 7· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-353/94, Postbank κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-921).

41 Τέταρτον, η TCCC υποστηρίζει ότι η νομοθεσία ορισμένων κρατών μελών, όπως του Ηνωμένου Βασιλείου, προβλέπει ότι οι αποφάσεις της Επιτροπής έχουν υποχρεωτικό χαρακτήρα για τα εθνικά δικαστήρια. Συναφώς, η TCCC αναφέρεται στην απόφαση που εξέδωσε το High Court of Justice (Ηνωμένο Βασίλειο) στην υπόθεση British Leyland Motor Corp. Ltd κατά Wyatt Interpart Co. Ltd, σύμφωνα με την οποία, αφενός, μια απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία αυτό αποφαίνεται επί διαπιστώσεως της Επιτροπής σχετικά με την εκ μέρους επιχειρήσεως καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσεώς της παράγει δεδικασμένο δυνάμει του European Communities Act του 1972 και, αφετέρου, μια απόφαση της Επιτροπής που δεν έχει προοβληθεί ενώπιον του κοινοτικού δικαστή πρέπει να έχει το ίδιο αποτέλεσμα με μια απόφαση του Δικαστηρίου (1979 CMLR 79). Η TCCC παραθέτει επίσης την απόφαση που εκδόθηκε στην υπόθεση Iberian UK Ltd κατά BPB Industries Ltd, στην οποία το High Court of Justice κατέληξε ότι θα ήταν αντίθετο προς τη δημόσια τάξη το να επιτραπεί σε άτομα που μετείχαν σε σχετικές με τον ανταγωνισμό κοινοτικές διαδικασίες να αμφισβητούν εκ νέου ενώπιον εθνικού δικαστηρίου το βάσιμο της αποφάσεως της Επιτροπής (1996 CMLR 601).

42 Όσον αφορά τη δέσμευση την οποία ανέλαβε η CCE, η TCCC υποστηρίζει ότι παράγει έννομα αποτελέσματα και συνιστά συνεπώς λόγο χωριστό και ανεξάρτητο από το παραδεκτό της προσφυγής της, σύμφωνα με τη νομολογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1993, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής, αποκαλούμενη απόφαση «Χαρτοπολτός», Συλλογή 1993, σ. I-1307). Η δέσμευση αυτή έχει ως συνέπεια να εμποδίζεται η CCSB να χρησιμοποιεί δυνητικά αποδοτικές εμπορικές στρατηγικές, τις οποίες μπορούν να χρησιμοποιούν οι ανταγωνιστές της, ενώ ταυτόχρονα εκτίθεται στον κίνδυνο να της επιβληθούν πρόστιμα.

43 Η TCCC ισχυρίζεται εν συνεχεία ότι το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επέτρεψε την κοινοποιηθείσα πράξη δεν επηρεάζει το παραδεκτό της προσφυγής της, καθόσον κανένα επιχείρημα περί του αντιθέτου δεν μπορεί να αντληθεί από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, Τ-138/89, NBV και NVB κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2181, στο εξής: απόφαση NBV και NVB).

44 Πρώτον, τόσο η διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως όσο και η επίδικη δέσμευση της CCE παράγουν αρνητικά αποτελέσματα, ανεξάρτητα από το ότι επετράπη η κοινοποιηθείσα συγκέντρωση, και θίγουν την εταιρία αυτή στον βαθμό που την αναγκάζουν να αναλάβει ειδικές υποχρεώσεις και να τερματίσει κάθε συμπεριφορά η οποία θα μπορούσε να θεωρηθεί καταχρηστική.

45 Δεύτερον, αντίθετα προς τις προσφεύγουσες στην περίπτωση της αποφάσεως NBV και NVB, η TCCC δεν αποτελεί διάδικο του οποίου το αίτημα έχει γίνει δεκτό στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής.

46 Τρίτον, στην απόφαση NBV και NVB, το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι θα μπορούσε να γίνει επίκληση των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως κατ' αυτών στο πλαίσιο διαδικασιών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων στηρίχθηκε στην υπόθεση ότι τα εθνικά δικαστήρια, ναι μεν θα υιοθετούσαν την εκτίμηση της Επιτροπής όσον αφορά τα περιοριστικά αποτελέσματα των κοινοποιηθεισών συμφωνιών, πλην όμως θα απέρριπταν το σκέλος της εν λόγω αποφάσεως που αφορούσε τον μη επη-

ρεασμό του κοινοτικού εμπορίου. Εν προκειμένω όμως, ο κίνδυνος να γίνει επίκληση, εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων, της διαπιστώσεως περί υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως εις βάρος της TCCC δεν προϋποθέτει την ταυτόχρονη απόρριψη, εκ μέρους των δικαστηρίων αυτών, κάθε άλλης πτυχής της προσβαλλομένης αποφάσεως.

47 Επικουρικώς, στην περίπτωση κατά την οποία η προσφυγή θα κρινόταν απαράδεκτη, η TCCC ζητεί από το Πρωτοδικείο, προκειμένου να αποφευχθεί η έκθεσή της στους προαναφερθέντες κινδύνους, να αποφανθεί ότι η εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως ήταν, εν προκειμένω, άσκοπη και ότι στερείται εννόμων αποτελεσμάτων.

48 Συναφώς, η TCCC τονίζει ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89, δεν χρειαζόταν να αποφανθεί οριστικά επί των ζητημάτων της δεσπόζουσας θέσεως και του μεγέθους της σχετικής αγοράς. Κατά την TCCC, οι διαπιστώσεις αυτές δεν είναι αναγκαίες παρά μόνον αν η Επιτροπής λαμβάνει απόφαση βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, κηρύσσοντας μια συγκέντρωση ασύμβατη προς την κοινή αγορά (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Μαρτίου 1983, 7/82, GVL κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 483, σκέψη 23). Συναφώς, η TCCC αναφέρεται στην πρακτική της Επιτροπής η οποία συνίσταται στο να μην αποφαίνεται επί ζητημάτων επί των οποίων είναι άσκοπη η συζήτηση, ιδίως οσάκις είναι προφανές ότι η κοινοποιηθείσα πράξη δεν παράγει στην αγορά αποτελέσματα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό, όπως συνέβαινε εν προκειμένω.

49 Η TCCC καταλήγει ότι η έλλειψη δικαστικού ελέγχου των επίδικων διαπιστώσεων συνιστά προσβολή της ασφαλείας δικαίου, εφόσον οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις πρέπει ή να αναγνωρίσουν το βάσιμο των διαπιστώσεων αυτών ή να θεωρήσουν ότι στερούνται εννόμων αποτελεσμάτων. Η TCCC φρονεί όμως ότι δικαιούται να γνωρίζει χωρίς διφορούμενα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της, προκειμένου να μπορεί να λαμβάνει αποφάσεις εν γνώσει όλων των στοιχείων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 1981, 169/80, Gondrand Frères και Garancini, Συλλογή 1981, σ. 1931, σκέψη 17, και της 18ης Μαρτίου 1975, 78/74, Deuka, Συλλογή τόμος 1975, σ. 143).

50 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή, στον βαθμό που δεν αφορά το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως αλλά μόνον ορισμένα στοιχεία της αιτιολογίας της, πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη. Υπενθυμίζει ότι η αιτιολογία μιας πράξεως δεν μπορεί να προσβληθεί, παρά μόνον αν συνιστά το αναγκαίο έρεισμα του διατακτικού μιας βλαπτικής πράξεως (απόφαση NBV και NVB, σκέψη 31). Το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, στον βαθμό που κηρύσσει την κοινοποιηθείσα πράξη συμβατή προς την κοινή αγορά, χωρίς να συνοδεύεται από κανένα όρο ή υποχρέωση υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 4064/89, δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα που να μπορεί να είναι βλαπτικό.

51 Η Επιτροπή εκθέτει ότι η ιδιαίτερη ευθύνη της CCSB να μην προσβάλει με τη συμπεριφορά της τον μη νοθευμένο ανταγωνισμό εντός της κοινής αγοράς (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 1983, 322/81, Michelin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3461) απορρέει από το άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 86 της Συνθήκης, χωρίς να είναι αναγκαίο να λάβει η Επιτροπή απόφαση σχετικά με το ζήτημα αυτό. Συναφώς, η Επιτροπή προσθέτει ότι το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν περιέχει καμία διαπίστωση περί δεσπόζουσας θέσεως.

52 Όσον αφορά τις συνέπειες που μια τέτοια, περιεχόμενη στο αιτιολογικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, διαπίστωση μπορεί να έχει στον χειρισμό των μελλοντικών υποθέσεων στο πλαίσιο του άρθρου 86 της Συνθήκης, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι κάθε απόφαση περί εφαρμογής του εν λόγω άρθρου περιέχει εκτίμηση αιτιολογούμενη από την ύπαρξη και την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή.

53 Εν συνεχεία, σχετικά με το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η διαπίστωση περί υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως την εκθέτει σε κινδύνους καταδίκης της σε πρόστιμα σε άλλες υποθέσεις, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, όπως προκύπτει από τη σχετική νομολογία, μια τέτοια διαπίστωση δεν συνεπάγεται καθεαυτήν κάποια μομφή έναντι της οικείας επιχειρήσεως (προπαρατεθείσα απόφαση Michelin κατά Επιτροπής, σκέψη 57). Εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι πρόκειται για συμφέρον που αφορά

αβέβαιη μελλοντική έννομη κατάσταση, δεν μπορεί ούτε αυτό να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής (απόφαση NBV και NVB, σκέψη 33).

54 Η Επιτροπή αναφέρει ότι, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, τα εθνικά δικαστήρια δεσμεύονται αποκλειστικά από το διατακτικό μιας αποφάσεως της Επιτροπής που κηρύσσει μια πράξη συγκεντρώσεως συμβατή προς την κοινή αγορά και όχι από διαπιστώσεις που δεν συνιστούν το αναγκαίο έρεισμα του διατακτικού αυτού. Επιπλέον, όπως τόνισε το Πρωτοδικείο στην απόφαση NBV και NVB, τα εθνικά δικαστήρια μπορούν πάντοτε, σε περίπτωση αμφιβολιών, να υποβάλουν στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα.

55 Ως προς το επιχείρημα ότι, δυνάμει της νομοθεσίας ορισμένων κρατών μελών, όπως εκείνης του Ηνωμένου Βασιλείου, οι αποφάσεις της έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα για τα εθνικά δικαστήρια, η Επιτροπή απαντά ότι η νομολογία που παραθέτει η προσφεύγουσα αφορά αποφάσεις περί διαπιστώσεως καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως οι οποίες, εξ ορισμού, δεν μπορούν να προσβληθούν ενώπιον εθνικού δικαστηρίου αν δεν έχουν προσβληθεί ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων ή αν η προσφυγή έχει απορριφθεί, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Επιπλέον, δεν συνάδει με τις αρχές της αυτονομίας και της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου το να εξαρτάται το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως από τις ιδιομορφίες των εθνικών δικαίων.

56 Η Επιτροπή αμφισβητεί, τέλος, το ότι η δέσμευση που ανέλαβε η CCE μπορεί να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής, εφόσον η εν λόγω δέσμευση δεν περιλαμβάνεται στο διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν συνοδεύεται από κανένα όρο ή υποχρέωση υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 4064/89 και δεν συνιστά το αναγκαίο έρεισμα του εν λόγω διατακτικού. Η ανάλυση αυτή ενισχύεται εξάλλου από δύο έγγραφα του κ. Drauz, διευθυντή της Merger Task Force της Επιτροπής (στο εξής: MTF), της 8ης και 9ης Ιανουαρίου 1997, που απεστάλησαν στη CCE.

57 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η TCCC υποστηρίζει ότι η κύρια άποψη της Επιτροπής, στον βαθμό που βασίζεται στη θέση που καταλαμβάνουν οι βαλλόμενες διαπιστώσεις στην προσβαλλόμενη απόφαση και όχι στα έννομα αποτελέσματα που παράγουν, είναι αντίθετη προς τη δικαστική απόφαση IBM. Επιπλέον, με την προπαρατεθείσα δικαστική απόφαση «Χαρτοπολτός», το Δικαστήριο, βασιζόμενο στα έννομα αποτελέσματα που είναι σύμφυτα στις αναλήψεις δεσμεύσεων εν γένει και χωρίς να αναφερθεί στο ότι η επίμαχη δέσμευση δεν μνημονευόταν στο διατακτικό της επίδικης αποφάσεως αλλά ήταν προσαρτημένη σ' αυτήν, έκρινε ότι η εν λόγω δέσμευση αποτελούσε πράξη δεκτική προσφυγής.

58 Η TCCC αμφισβητεί επίσης την επιχειρηματολογία της Επιτροπής ότι οι βαλλόμενες διαπιστώσεις δεν συνιστούν «αναγκαίο έρεισμα» του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως και δεν μπορούν συνεπώς να υποβληθούν σε δικαστικό έλεγχο. Πρώτον, μια τέτοια επιχειρηματολογία παραβλέπει το γεγονός ότι η διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως σε μια απόφαση της Επιτροπής, αν είναι βάσιμη, παράγει έννομα αποτελέσματα έστω και αν δεν αποτελεί το «αναγκαίο έρεισμα» του διατακτικού της αποφάσεως αυτής. Δεύτερον, η Επιτροπή βασίστηκε στη διαπίστωση ότι η CCSB κατέχει δεσπόζουσα θέση για να καταλήξει ότι, ελλείψει επαρκών αποδεικτικών στοιχείων από τα οποία να αποδεικνύεται ότι η κοινοποιηθείσα πράξη ενισχύει αυτή την δεσπόζουσα θέση, η εν λόγω πράξη έπρεπε να κηρυχθεί συμβατή προς την κοινή αγορά (σημείο 215 της αποφάσεως).

59 Η TCCC υποστηρίζει επίσης ότι, αντίθετα προς την άποψη της Επιτροπής, το άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 86 της Συνθήκης δεν εμποδίζει το να κριθεί παραδεκτή μια προσφυγή ασκηθείσα κατά αποφάσεως ληφθείσας κατ' εφαρμογή της διατάξεως αυτής.

60 Ειδικότερα, το ζήτημα αν μια επιχείρηση κατέχει δεσπόζουσα θέση δεν μπορεί να λυθεί παρά μόνον αφού προηγηθεί μια πολύπλοκη εξέταση του νομικού, οικονομικού και πραγματικού πλαισίου, στηριζόμενη σε σύγκριση πολλών παραγόντων. Εν προκειμένω, το γεγονός ότι για το ζήτημα της αμφισβητούμενης δεσπόζουσας θέσεως χρειάστηκαν 63 παράγραφοι στην προσβαλλόμενη απόφαση αποδεικνύει τη σημασία της επίδικης διαπιστώσεως στην υπό κρίση υπόθεση και δημιουργεί φόβους ότι το ζήτημα αυτό μπορεί να μην εξεταστεί εκ νέου από την Επιτροπή σε μελλοντικές διαδικασίες αφορώσες τη CCSB. Επιπλέον, για την ύπαρξη αυτής της δεσπόζουσας θέσεως δεν υπήρξε ομοφωνία των μελών της συμβουλευτικής επιτροπής [γνωμοδότηση της

συμβουλευτικής επιτροπής για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων, την οποία εξέδωσε κατά την 42η συνεδρίαση της 7ης Ιανουαρίου 1997, σχετικά με ένα προσχέδιο απόφασης στην υπόθεση IV/M.794 — Coca-Cola Enterprises Inc./Amalgamated Beverages Great Britain (ΕΕ 1997, C 243, σ. 12)].

61 Κατά την TCCC, είναι αλυσιτελής η άποψη της Επιτροπής ότι κάθε μελλοντική απόφαση λαμβανόμενη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 86 της Συνθήκης και διαπιστώνουσα την ύπαρξη δεσπόζουσας θέσεως πρέπει πάντοτε να αιτιολογείται, εφόσον το ζήτημα που τίθεται εν προκειμένω είναι το αν μια τέτοια αιτιολογία θα στηριχθεί σε διαπιστώσεις περιεχόμενες σε προηγούμενες αποφάσεις αφορώσες την ίδια επιχείρηση, όπως συνέβη με την απόφαση 92/163/ΕΟΚ, της 24ης Ιουλίου 1991 (IV/31.043 — Tetra Pak II) (ΕΕ 1992, L 72, σ. 1, παράγραφοι 93 και 98). Επιπλέον, η Επιτροπή, με την ανακοίνωση αιτιάσεων στη μεταγενέστερη υπόθεση IV/M.833, The Coca-Cola Company/Carlsberg A/S, αναφέρθηκε ήδη στις περιεχόμενες στην προσβαλλόμενη απόφαση διαπιστώσεις που αφορούν τον ορισμό της σχετικής αγοράς.

62 Όσον αφορά τα αποτελέσματα της προσβαλλομένης αποφάσεως στο πλαίσιο διαδικασιών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, η TCCC υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται η Επιτροπή, δεν προκύπτει από την απόφαση NBV και NVB ότι ένα εθνικό δικαστήριο πρέπει να λαμβάνει υπόψη το διατακτικό και μόνον μιας αποφάσεως της Επιτροπής περί εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού. Προς στήριξη της απόψεώς της, η TCCC επικαλείται, αφενός, την απόφαση της 23ης Μαΐου 1997, του βελγικού συμβουλίου ανταγωνισμού, 97-C/C-12, στην υπόθεση P&G/Tambrands και, αφετέρου, την απόφαση της αρμόδιας επί του ανταγωνισμού ιταλικής αρχής «Finmeccanica/Aviofer» (Bullettin αριθ. 52/26, 1997), στις οποίες οι εν λόγω αρχές στηρίχθηκαν, για τον ορισμό της αγοράς του οικείου προϊόντος, στις περί σχετικής αγοράς διαπιστώσεις και εκτιμήσεις που περιέχονταν σε προηγούμενες αποφάσεις της Επιτροπής.

63 Η TCCC προσθέτει ότι, έστω και αν μια απόφαση της Επιτροπής δεν επιβάλλεται στα εθνικά δικαστήρια, τα δικαστήρια αυτά ωστόσο, καθώς και οι αρμόδιες επί του ανταγωνισμού εθνικές αρχές, δεσμεύονται εκ των πραγμάτων από τις προηγούμενες αποφάσεις της Επιτροπής που αφορούν τα ίδια ενδιαφερόμενα μέρη. Ως προς το επιχείρημα της Επιτροπής ότι ένα προδικαστικό ερώτημα στο πλαίσιο του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ) θα παρείχε τη δυνατότητα στην TCCC να επιτύχει

τον δικαστικό έλεγχο των αμφισβητουμένων διαπιστώσεων, είναι και αυτό αλυσιτελές. Συγκεκριμένα, αν ένα εθνικό δικαστήριο, στο πλαίσιο μελλοντικής υποθέσεως αφορώσας τα ίδια μέρη, αποφάσιζε να λάβει υπόψη τις περιεχόμενες στην προσβαλλόμενη απόφαση διαπιστώσεις, δεν θα ανέκυπτε κανένα ζήτημα σχετικά με το κύρος ή την ερμηνεία της αποφάσεως αυτής, υπό την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης.

64 Τέλος, η TCCC αμφισβητεί το ότι η επίδικη δέσμευση ανελήφθη εκουσίως και ότι είχε ως αποκλειστικό σκοπό να απαντήσει σε εκφρασθείσες από τρίτους ανησυχίες. Συγκεκριμένα, από την απόφαση περί ενάρξεως της δεύτερης φάσης της διαδικασίας προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε, ήδη εξ αρχής, θεωρήσει τις παρατηρήσεις των τρίτων ως το πιο ανησυχικό στοιχείο όσον αφορά τον ανταγωνισμό (σημεία 24 έως 27). Εν πάση περιπτώσει, από την προπαρατεθείσα δικαστική απόφαση «Χαρτοπολτός» προκύπτει ότι μια ανάληψη δεσμεύσεως δεν αποτελεί μονομερή πράξη, άσχετη προς απόφαση περί εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού, διότι οι υποχρεώσεις που δημιουργούνται από μια τέτοια δέσμευση πρέπει να εξομοιώνονται με διαταγές παύσεως των παραβάσεων. Το Δικαστήριο έκρινε συνεπώς ότι οι προσφεύγουσες, αναλαμβάνοντας τη δέσμευση αυτή, περιορίστηκαν, για προσωπικούς τους λόγους, στο να συναινέσουν σε μια απόφαση την οποία η Επιτροπή θα μπορούσε, βάσει των αρμοδιοτήτων της, να λάβει μονομερώς.

65 Η παρεμβαίνουσα Virgin συμμερίζεται τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

66 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει επίσης ότι οι βαλλόμενες διαπιστώσεις δεν συνιστούν πράξεις δεκτικές προσφυγής κατά την έννοια της νομολογίας. Αναφέρεται συναφώς στη γερμανική νομολογία, σύμφωνα με την οποία η περιεχόμενη σε απόφαση διαπίστωση συμμετοχής μιας επιχειρήσεως σε ολιγοπώλιο δεν παράγει αρνητικές συνέπειες γι' αυτήν, καθόσον η απόκτηση μιας τέτοιας εξουσίας στην αγορά αποτελεί στην πραγματικότητα την απόδειξη μιας «υψηλής αποδοτικότητας» της επιχειρήσεως αυτής και συνιστά μάλιστα διαφημιστικό πλεονέκτημα. Επιπλέον, στο πλαίσιο του ελέγχου των συγκεντρώσεων στη Γερμανία, οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις πρέπει να δέχονται τις διαπιστώσεις σχετικά με την ύπαρξη εξουσίας στην αγορά, όπως τούτο συμβαίνει σε μια αγορά που κυριαρχείται από ένα ολογοπώλιο.

Επιχειρηματολογία των διαδίκων στην υπόθεση Τ-127/97

67 Η CCE υποστηρίζει ότι, αφενός, οι τρεις διαπιστώσεις που διατύπωσε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, ήτοι, πρώτον, ότι η TCCC ασκεί έλεγχο επί της CCE, δεύτερον, ότι υφίσταται χωριστή αγορά των ποτών κόλας και, τρίτον, ότι η CCSB κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά αυτή, καθώς και, αφετέρου, η δέσμευση που αφορά την ανταγωνιστική συμπεριφορά της CCSB συνιστούν αποφάσεις ή μέρη αποφάσεως και είναι δεκτικές προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.

68 Η CCE ισχυρίζεται ότι η θέση των βαλλομένων διαπιστώσεων στο σώμα της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι σημαντική όσον αφορά το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής. Συναφώς, επικαλείται την απόφαση IBM και τη διάταξη του Δικαστηρίου της 30ής Σεπτεμβρίου 1987, 229/86, Brother Industries κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 198, σ. 3757), σύμφωνα με την οποία από τις αιτιολογικές σκέψεις μιας αποφάσεως μπορεί να αποκαλυφθεί η ύπαρξη μιας δυναμένης να προσβληθεί πράξεως, χωριστής από την ίδια την απόφαση. Επιπλέον, οι βαλλόμενες διαπιστώσεις, αντίθετα προς την περίπτωση της αποφάσεως NBV και NVB, χρησιμεύουν προς στήριξη του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως.

69 Ειδικότερα, η διαπίστωση ότι η TCCC ελέγχει τη CCE μεταβάλλει καταφανώς τη νομική κατάσταση της τελευταίας, στον βαθμό που, κάθε φορά που θα θέλει να πραγματοποιήσει νέες εξαγορές, οι δραστηριότητες και ο κύκλος εργασιών της TCCC θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για να αναλυθούν τα αποτελέσματα επί του ανταγωνισμού. Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η διαπίστωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στο διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως και δεν συνιστά το αναγκαίο έρεισμά του, η CCE απαντά ότι η δεύτερη φάση της διαδικασίας κινήθηκε ακριβώς διότι η Επιτροπή ήταν πεπεισμένη ότι πράγματι υφίσταται ο έλεγχος αυτός.

70 Το αυτό ισχύει και για τη βαλλόμενη διαπίστωση ότι η CCSB κατέχει δεσπόζουσα θέση στη βρετανική αγορά των ποτών κόλας. Μια τέτοια διαπίστωση επιβάλλει στη CCE και στη CCSB μια ιδιαίτερη ευθύνη, υπό την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως Michelin κατά Επιτροπής. Επιπλέον, η διαπίστωση αυτή, συνδυαζόμενη με εκείνη περί του ασκουμένου από την TCCC ελέγχου, εκθέτει τη CCE στην επιβολή προστίμων στο

πλαίσιο μελλοντικών διαδικασιών, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία η TCCC θα ήταν αποκλειστικά υπεύθυνη για τις παραβάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού. Επιπλέον, μολονότι είναι γεγονός ότι το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν αναφέρεται ρητώς στη διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως, πρέπει ωστόσο να ερμηνευθεί ως σημαίνον ότι, παρά την ύπαρξη μιας τέτοιας θέσεως, η κοινοποιηθείσα πράξη κηρύσσεται συμβατή προς την κοινή αγορά.

71 Όσον αφορά την επίδικη δέσμευση, η CCE υποστηρίζει ότι συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Όχι μόνον παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι της CCE και της CCSB, αλλά χρησιμεύει επίσης προς στήριξη της διαπιστώσεως ότι η TCCC ελέγχει τη CCE, καθόσον έχει εφαρμογή μόνο στις θυγατρικές της TCCC στις οποίες αυτή κατέχει πλέον του 51 % του κεφαλαίου (προπαρατεθείσα δικαστική απόφαση «Χαρτοπολτός»). Η CCE τονίζει ότι η Επιτροπή, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει, της ζήτησε να αναλάβει τη δέσμευση αυτή την επομένη της συνεδριάσεως της συμβουλευτικής επιτροπής της 7ης Ιανουαρίου 1997 (βλ. έγγραφο της 8ης Ιανουαρίου 1997, που επισυνάπτεται ως παράρτημα 2 στην προσφυγή). Η Επιτροπή όμως παρουσίασε την επίδικη δέσμευση στη συμβουλευτική επιτροπή ως εάν η CCE την είχε ήδη αναλάβει. Επιπλέον, η Επιτροπή είχε ήδη προβάλει την εν λόγω δέσμευση στο πλαίσιο άλλης διαδικασίας αφορώσας την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης (έγκριση των συμφωνιών αποκλειστικής άδειας εκμετάλλευσης μεταξύ CS και CCE, IP/97/148).

72 Η CCE υποστηρίζει εν συνεχεία ότι έχει έννομο συμφέρον προς ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η απόφαση αυτή μπορεί να αποτελέσει προηγούμενο τόσο για την Επιτροπή όσο και για τα δικαστήρια και τις αρμόδιες επί του ανταγωνισμού εθνικές αρχές. Αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, δεν πρόκειται για μελλοντικές και αβέβαιες περιπτώσεις, δεδομένου ότι έχουν ήδη υποβληθεί ενώπιον της Επιτροπής δύο καταγγελίες εμπλέκουσες τη CCE. Έτσι, στην απόφασή της 95/421/ΕΚ, της 21ης Δεκεμβρίου 1994, για το συμβιβάσιμο μιας συγκέντρωσης με την κοινή αγορά (υπόθεση αριθ. IV/M.484 — Krupp/Thyssen/Riva/Falck/Tadfin/AST) (ΕΕ 1995, L 251, σ. 18), η Επιτροπή αναφέρθηκε σε προηγούμενη απόφαση εκδοθείσα βάσει της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προκειμένου να διαπιστώσει ότι η γεωγραφική αγορά ήταν παγκόσμια (σημείο 42). Στην απόφασή της 95/354/ΕΚ, της 14ης Φεβρουαρίου 1995, σχετικά με μια διαδικασία δυνάμει του κανονισμού 4064/89 (υπόθεση IV/M.477 — Mercedes-Benz/Kässboher) (ΕΕ L 211, σ. 1), η Επιτροπή επικαλέστηκε ρητώς δύο προηγούμενες αποφάσεις για να στηρίξει το συμπέρασμά της ότι υφίσταντο δύο σχετικές αγορές μεταξύ των οποίων έπρεπε να γίνει διάκριση (σημεία 14 και 65). Επιπλέον, με την απόφασή του της 9ης Νοεμβρίου 1994, Τ-46/92, Scottish Football κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-1039), το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτή την προσφυγή

της προσφεύγουσας η οποία επεδίωκε να προστατευθεί από τον κίνδυνο να εκτεθεί σε άλλες αποφάσεις της Επιτροπής, λαμβανόμενες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17). Κατά τη CCE, μια απόφαση της Επιτροπής που περιέχει εκτίμηση σχετικά με ιδιαίτερη, από την άποψη των κανόνων του ανταγωνισμού, πραγματική κατάσταση ασκεί αναμφισβήτητη επιρροή στα εθνικά δικαστήρια και στις εθνικές αρχές, έστω και αν δεν τα δεσμεύει νομικώς.

73 Τέλος, η CCE φρονεί ότι, δυνάμει της αρχής της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου, ένα εθνικό δικαστήριο δεν μπορεί να κηρύξει ανίσχυρη μια απόφαση της Επιτροπής και, κατ' εφαρμογήν της υποχρεώσεως χρηστής συνεργασίας που απορρέει από το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΚ, οι εθνικές αρχές πρέπει να αποφεύγουν να λαμβάνουν αποφάσεις που είναι αντίθετες προς εκείνες που λαμβάνουν τα κοινοτικά όργανα (απόφαση εκδοθείσα από το High Court of Justice, Iberian UK Ltd κατά BPB Industries, 1996 CMLR 601, και απόφαση του γαλλικού συμβουλίου ανταγωνισμού της 29ης Οκτωβρίου 1996, 96-D-67).

74 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι επίσης προδήλως απαράδεκτη, καθόσον δεν αφορά το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά ορισμένα στοιχεία της αιτιολογίας της, τα οποία δεν συνιστούν πράξεις δεκτικές προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα που η CCE προβάλλει προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής της πρέπει να απορριφθούν για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εξέθεσε στο πλαίσιο της προσφυγής στην υπόθεση T-125/97.

75 Η Επιτροπή αμφισβητεί επίσης το επιχείρημα της CCE ότι η διαπίστωση της ασκήσεως de facto ελέγχου από την TCCC επί της CCE θα παρήγε έννομα αποτελέσματα σε περίπτωση που η CCE θα προέβαινε σε νέες εξαγορές στην Ευρώπη, ισχυριζόμενη ότι πρόκειται για μελλοντικές και αβέβαιες καταστάσεις. Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, μια τέτοια διαπίστωση δεν περιλαμβάνεται στο διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως ούτε συνιστά το αναγκαίο έρεισμά του.

76 Οι παρεμβαίνουσες Virgin και Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προβάλλουν τα ίδια επιχειρήματα με εκείνα που προέβαλαν στο πλαίσιο της προσφυγής στην υπόθεση Τ-125/97.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

77 Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική κατάστασή του (απόφαση IBM, σκέψη 9, απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1998, C-68/94 και C-30/95, Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1375, σκέψη 62, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 4ης Μαρτίου 1999, Τ-87/96, Assicurazioni Generali και Unicredito κατά Επιτροπής, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 37).

78 Για να καθοριστεί αν μια πράξη ή μια απόφαση παράγει τέτοια αποτελέσματα, πρέπει να εξετάζεται η ουσία της (διάταξη του Δικαστηρίου της 13ης Ιουνίου 1991, C-50/90, Sunzest κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2917, σκέψη 12, και προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 63).

79 Επομένως, εν προκειμένω, το γεγονός και μόνον ότι η προσβαλλόμενη απόφαση κηρύσσει την κοινοποιηθείσα πράξη συμβατή προς την κοινή αγορά και συνεπώς δεν βλάπτει καταρχήν τις προσφεύγουσες δεν απαλλάσσει το Πρωτοδικείο από το να εξετάσει αν οι βαλλόμενες διαπιστώσεις παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα των προσφευγουσών.

Επί της διαπιστώσεως περί υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως

80 Πρέπει καταρχάς να τονιστεί ότι, όπως υπογράμμισε η Επιτροπή, οι υποχρεώσεις που επιβάλλει στις επιχειρήσεις το άρθρο 86 της Συνθήκης (προπαρατεθείσα απόφαση Michelin κατά Επιτροπής, σκέψη 57, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T- 51/89, Tetra Pak κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-309, σκέψη 23, της 17ης Ιουλίου 1998, T-111/96, ITT Promedia κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2937, σκέψη 139, και της 7ης Οκτωβρίου 1999, T-228/97, Irish Sugar κατά Επιτροπής, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 112) δεν προϋποθέτουν ότι η δεσπόζουσα θέση των επιχειρήσεων αυτών έχει διαπιστωθεί με απόφαση της Επιτροπής, αλλά απορρέουν απευθείας από τη διάταξη αυτή. Συγκεκριμένα, εφόσον μια επιχείρηση κατέχει δεσπόζουσα θέση, οφείλει, σύμφωνα με την προπαρατεθείσα νομολογία, να προσαρμόζει ενδεχομένως ανάλογα τη συμπεριφορά της προκειμένου να μη θίξει την ύπαρξη πραγματικού ανταγωνισμού στην αγορά, ανεξάρτητα από την ενδεχόμενη εκ μέρους της Επιτροπής έκδοση μιας προς τούτο αποφάσεως.

81 Εν συνεχεία, η εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως, μολονότι μπορεί να ασκήσει, στην πράξη, επιρροή στη μελλοντική εμπορική πολιτική και στρατηγική της οικείας επιχειρήσεως, δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα υπό την έννοια της αποφάσεως IBM. Μια τέτοια διαπίστωση απορρέει από την ανάλυση της διαρθρώσεως της αγοράς και του υφιστάμενου ανταγωνισμού κατά τον χρόνο της εκδόσεως εκάστης αποφάσεως από την Επιτροπή. Η συμπεριφορά που η θεωρούμενη ως κατέχουσα δεσπόζουσα θέση επιχείρηση θα πρέπει εν συνεχεία να υιοθετήσει, προκειμένου να αποφύγει ενδεχόμενη παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης, αποτελεί συνεπώς συνάρτηση μιας σειράς παραμέτρων που απηχούν κάθε στιγμή τις συνθήκες ανταγωνισμού που επικρατούν στην αγορά.

82 Επιπλέον, στο πλαίσιο ενδεχόμενης αποφάσεως εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης, η Επιτροπή θα πρέπει, εκ νέου, να ορίσει τη σχετική αγορά και να προβεί σε νέα ανάλυση των συνθηκών του ανταγωνισμού, η οποία δεν θα στηρίζεται αναγκαστικά στις ίδιες εκτιμήσεις στις οποίες βασίστηκε η προηγούμενη διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως.

83 Έτσι, εν προκειμένω, το γεγονός ότι, σε περίπτωση ενδεχόμενης αποφάσεως εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης, η Επιτροπή μπορεί, όπως και η ίδια δέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, να επηρεαστεί από την επίδικη διαπίστωση δεν σημαίνει ότι, για τον λόγο αυτόν και μόνον, η εν λόγω διαπίστωση παράγει δεσμευτικά έννομα

αποτελέσματα υπό την έννοια της αποφάσεως IBM. Η TCCC, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει, δεν στερείται του δικαιώματός της να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου για να προσβάλει ενδεχόμενη απόφαση της Επιτροπής διαπιστώνουσα καταχρηστική συμπεριφορά της CCSB.

84 Όσον αφορά τα αποτελέσματα που η διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως μπορεί να έχει έναντι της εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού από τα εθνικά δικαστήρια, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ελήφθη βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης, αλλά βάσει του κανονισμού 4064/89 και ουδόλως επηρεάζει την αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων να προβούν σε εφαρμογή του εν λόγω άρθρου 86.

85 Εν πάση περιπτώσει, το ότι ενδεχομένως ένα εθνικό δικαστήριο μπορεί, εφαρμόζοντας ευθέως το άρθρο 86 της Συνθήκης υπό το φως της αφορώσας τις σχετικές αποφάσεις πρακτικής της Επιτροπής, να καταλήξει στην ίδια διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως της CCSB ομοίως δεν σημαίνει ότι η επίδικη διαπίστωση παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα. Συγκεκριμένα, ένα εθνικό δικαστήριο που θα πρέπει να εκτιμήσει μεταγενέστερες της προσβαλλομένης αποφάσεως ενέργειες της CCSB, στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ αυτής και τρίτου προσώπου, δεν δεσμεύεται από τις προηγούμενες διαπιστώσεις της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, τίποτα δεν εμποδίζει το εθνικό δικαστήριο να συμπεράνει ότι, αντίθετα προς όσα είχε διαπιστώσει η Επιτροπή κατά τον χρόνο της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η CCSB δεν κατέχει πλέον δεσπόζουσα θέση.

86 Τα συμπεράσματα αυτά δεν ανατρέπονται από τη νομολογία που παραθέτει η TCCC προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής της. Πρώτον, όσον αφορά την προπαρατεθείσα απόφαση BP κατά Επιτροπής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση αυτή αφορά το δικαίωμα μιας επιχειρήσεως να αμφισβητεί ενώπιον του κοινοτικού δικαστή τη νομιμότητα αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία της προσάπτεται ότι παρέβη το άρθρο 86 της Συνθήκης, έστω και αν δεν της έχει επιβληθεί κανένα πρόστιμο. Συγκεκριμένα, στον βαθμό που μια απόφαση διαπιστώνουσα την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για ενδεχόμενη αγωγή αποζημιώσεως ασκού-

μενη από τρίτους ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, υφίσταται αναμφισβήτητο συμφέρον για τον αποδέκτη της να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής. Εν προκειμένω, όμως, οι προσφεύγουσες δεν δικαιολογούν ένα τέτοιο συμφέρον, δεδομένου ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν τίθεται εν αμφιβόλω το συμβατό της κοινοποιηθείσας πράξεως προς την κοινή αγορά ούτε προβάλλεται η ύπαρξη καταχρηστικής συμπεριφοράς της CCSB.

87 Όσον αφορά το λυσιτελές της επικλήσεως της προπαρατεθείσας αποφάσεως Deshormes κατά Επιτροπής, πρέπει να τονιστεί ότι, με την απόφαση αυτή, αναγνωρίστηκε στην προσφεύγουσα, η οποία βρισκόταν όσον αφορά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας της σε πολύπλοκη κατάσταση, ένα γεγεννημένο και ενεστώς έννομο συμφέρον προς προσβολή αποφάσεως της οποίας τα αποτελέσματα δεν θα υλοποιούνταν παρά μετά τη συνταξιοδότησή της. Εν προκειμένω, όμως, διαπιστώνεται ότι η απλή διαπίστωση με το αιτιολογικό της προσβαλλομένης αποφάσεως της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως της CCSB ουδόλως καθορίζει την ενδεχόμενη εξέλιξη της θέσεώς της στην αγορά και στερείται οριστικών εννόμων αποτελεσμάτων για το μέλλον. Για τον ίδιο λόγο, ομοίως είναι αλυσιτελής η επίκληση της προπαρατεθείσας αποφάσεως Rousseau κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου.

88 Με την προπαρατεθείσα απόφαση RSV κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο δέχθηκε, βεβαίως, ότι η προσφεύγουσα είχε έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά αποφάσεως της Επιτροπής διατάσσουσας την απόδοση παράνομης ενισχύσεως που της είχε χορηγηθεί από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, μολονότι όφειλε, κατ' εφαρμογήν του ολλανδικού δικαίου και των εθνικών διαδικασιών που ήδη είχαν κινηθεί κατ' αυτής, να επιστρέψει το ληφθέν ποσόν της ενισχύσεως σε περίπτωση πτωχεύσεως ή αναστολής πληρωμών. Η λύση αυτή δικαιολογήθηκε ωστόσο από τη σκέψη ότι, αν η προσφεύγουσα μπορούσε με βάση τα μέσα που της παρείχε το εσωτερικό δίκαιο να αντιταχθεί στην απόδοση αυτή, η επίδικη απόφαση θα αποτελούσε για την Ολλανδική Κυβέρνηση τη μοναδική δικαιολογία για το αίτημά της περί επιστροφής της ενισχύσεως (σκέψεις 9 και 10). Εν προκειμένω, όμως, η επίδικη διαπίστωση δεν αποτελεί τη βάση καμιάς αποφάσεως ληφθείσας από την Επιτροπή κατά της CCSB λόγω παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού.

89 Όσον αφορά την προπαρατεθείσα απόφαση Postbank κατά Επιτροπής, πρέπει να τονιστεί ότι ο λόγος για τον οποίο κρίθηκε παραδεκτή η προσφυγή κατά αποφάσεως της Επιτροπής να επιτρέψει σε τρίτα μέρη να προσκομίσουν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων έγγραφα περιέχοντα στοιχεία χαρακτηρίζομενα από την προσφεύγουσα ως εμπιστευτικά ήταν ότι το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι μια τέτοια απόφαση μπορούσε να συνιστά παράβαση των άρθρων 214 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 287 ΕΚ) και 20 του

κανονισμού 17. Εν προκειμένω, όμως, η απλή διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως δεν μπορεί να συνιστά παράβαση των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου.

90 Όσον αφορά το επιχείρημα της TCCC ότι η διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως δεν είναι αναγκαία παρά μόνον αν η Επιτροπή λαμβάνει, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, απόφαση κηρύσσουσα μια κοινοποιηθείσα πράξη ασύμβατη προς την κοινή αγορά, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές. Συγκεκριμένα, οσάκις η Επιτροπή μελετά την κήρυξη μιας κοινοποιηθείσας πράξεως ως συμβατής προς την κοινή αγορά, οφείλει, ενόψει των ιδιομορφιών κάθε πράξεως, να αιτιολογεί επαρκώς την απόφασή της, προκειμένου να παρέχει τη δυνατότητα στους τρίτους να αμφισβητούν, ενδεχομένως, το βάσιμο της αναλύσεώς της ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Μολονότι είναι αληθές, όπως τόνισε η TCCC, ότι από τη σχετική με τη λήψη αποφάσεων πρακτική της Επιτροπής προκύπτει ότι, κατά γενικό κανόνα, η Επιτροπή δεν προβαίνει σε λεπτομερή ανάλυση του ορισμού της σχετικής αγοράς και των φορέων που δραστηριοποιούνται στην αγορά αυτή παρά μόνον αν σχεδιάζει να εκδώσει απόφαση περί ασυμβάτου, τίποτα δεν εμποδίζει την Επιτροπή, λαμβανομένης υπόψη της προαναφερθείσας υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, να πραγματοποιήσει μια τέτοια ανάλυση όταν εκδίδει απόφαση περί συμβατού, ιδίως αν πρόκειται για απόφαση λαμβανόμενη βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89.

91 Τέλος, όσον αφορά τον προβαλλόμενο από τις προσφεύγουσες κίνδυνο να εκτεθούν στην επιβολή προστίμων λόγω παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι δεν είναι η διαπίστωση και μόνον της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως της CCSB σε δεδομένη στιγμή που μπορεί, ενδεχομένως, να εκθέσει τις προσφεύγουσες σε έναν τέτοιο κίνδυνο, αλλά η εκ μέρους τους υιοθέτηση συμπεριφορών που συνιστούν καταχρηστική εκμετάλλευση μιας τέτοιας θέσεως. Η αναφορά που κάνει η TCCC στην προπαρατεθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής δεν είναι συναφώς λυσιτελής. Συγκεκριμένα, ο λόγος για τον οποίο, κατά το Δικαστήριο, τα μέρη μιας συμφωνίας μπορούν παραδεκτώς να προσβάλουν απόφαση της Επιτροπής ληφθείσα βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 6, του κανονισμού 17 είναι ότι μια τέτοια απόφαση τα στερεί οριστικά από την έννομη προστασία που τους παρέχει το ίδιο άρθρο, στην παράγραφο 5, και τα εκθέτει σε σοβαρό κίνδυνο χρηματικών κυρώσεων (σ. 105 και 106, βλ., επίσης, απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-19/91, Vichy κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-415, σκέψη 16). Ωστόσο, η ασυλία αυτή χορηγείται αποκλειστικά σε σχέση με τη δραστηριότητα που περιγράφεται στην κοινοποίηση και δεν παρέχει καμία προστασία όσον αφορά μελλοντικές ενέργειες, διαφορετικές από εκείνες που αποτελούν το αντικείμενο της εν λόγω συμφωνίας. Εν προκειμένω, όμως, η

επίδικη διαπίστωση δεν στερεί τις προσφεύγουσες από έννομη προστασία παρεχόμενη σ' αυτήν από ειδική διάταξη ούτε αποβλέπει στην οριοθέτηση μιας ιδιαίτερης συμπεριφοράς της CCSB, υποβληθείσας ήδη στην εξέταση της Επιτροπής.

92 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η απλή διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως της CCSB, που περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, στερείται δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων, οπότε οι προσφεύγουσες δεν μπορούν παραδεκτώς να προσβάλουν το βάσιμο της διαπιστώσεως αυτής.

Επί της διαπιστώσεως που αφορά τον ορισμό της σχετικής αγοράς

93 Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν παραδεκτώς να προσβάλουν τη διαπίστωση της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως της CCSB, δεν μπορούν, κατά μείζονα λόγο, να προσβάλουν ούτε την προκαταρκτική διαπίστωση της υπάρξεως αγοράς ποτών κόλας.

Επί της επίδικης αναλήψεως δεσμεύσεως

94 Πρέπει να τονιστεί κατ' αρχάς ότι, μολονότι είναι γεγονός η CCE ισχυρίστηκε με τα έγγραφα υπομνήματά της ότι η επίδικη ανάληψη δεσμεύσεως παρήγε έννομα αποτελέσματα έναντι αυτής, μόνον η TCCC ζήτησε με την προσφυγή της την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω του ότι ενσωμάτωνε στην αιτιολογία της την εν λόγω ανάληψη δεσμεύσεως. Η CCE, με τις απαντήσεις της στις έγγραφες ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, διευκρίνισε ότι δεν ζήτησε την τυπική ακύρωση της επίδικης αναλήψεως δεσμεύσεως για τον λόγο ότι αυτή «αποτελούσε αναπόσπαστο τμήμα της επίδικης αποφάσεως και δεν συνιστούσε χωριστή νομική πράξη». Η CCE προσέθεσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η επίδικη ανάληψη δεσμεύσεως αποτελούσε στην πραγματικότητα πράξη στην οποία είχε η ίδια προβεί και δεν μπορούσε κατά συνέπεια να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

95 Επομένως, στον βαθμό που η CCE δεν ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως, καθόσον αφορούσε την επίδικη ανάληψη δεσμεύσεως, μόνον τα επιχειρήματα της TCCC όσον αφορά τα έννομα αποτελέσματα που φέρεται ότι παρήγαγε η εν λόγω ανάληψη δεσμεύσεως θα ληφθούν υπόψη κατά την εκτίμηση του Πρωτοδικείου.

96 Συναφώς, πρέπει καταρχάς να απορριφθεί η άποψη της Επιτροπής ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν παραδεκτώς να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα της επίδικης αναλήψεως δεσμεύσεως για τον λόγο ότι δεν τέθηκε γι' αυτήν τυπικός όρος υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89. Συγκεκριμένα, από τη σχετική νομολογία προκύπτει ότι μια τέτοια ανάληψη δεσμεύσεως μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως αν από την ανάλυση της ουσίας της προκύπτει ότι σκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων, υπό την έννοια της αποφάσεως IBM (βλ., επίσης, Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψεις 60 έως 69). Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι η ίδια η Επιτροπή ανέφερε, με τις έγγραφες απαντήσεις της στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, ότι ορισμένες αναλήψεις δεσμεύσεων, μνημονευόμενες αποκλειστικά στο αιτιολογικό των αποφάσεων που λαμβάνονται βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β, του κανονοσμού 4064/89, μπορούσαν ενδεχομένως να παραγάγουν τέτοια αποτελέσματα.

97 Κατά συνέπεια, προκειμένου να καθοριστεί αν η επίδικη ανάληψη δεσμεύσεως παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, πρέπει να εξεταστεί αν η κήρυξη της κοινοποιηθείσας πράξεως ως συμβατής εξαρτήθηκε από την εν λόγω ανάληψη δεσμεύσεως, υπό την έννοια ότι, σε περίπτωση παραβάσεως των όρων της, η Επιτροπή θα μπορούσε να ανακαλέσει την απόφασή της, κάτι που, όπως ανέφερε με τις έγγραφες απαντήσεις της στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, μπορεί να πράξει σε σχέση με ορισμένες αποφάσεις περί συμβατού που εκδίδονται βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β, του κανονισμού 4064/89.

98 Από την εξέταση της δικογραφίας και των απαντήσεων που έδωσαν οι διάδικοι στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η απόφαση της Επιτροπής, της 13ης Σεπτεμβρίου 1996, να κινήσει τη διαδικασία, υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού 4064/89, ελήφθη λόγω, μεταξύ άλλων, των σοβαρών αντιρρήσεων που προέβαλαν κατά την πρώτη φάση της διαδικασίας τρίτα μέρη, όσον αφορά το συμβατό της κοινοποιηθείσας πράξεως προς την κοινή αγορά (βλ.

παράρτημα 3 των παρατηρήσεων της TCCC σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου και, ειδικότερα, σημεία 23 επ. της αποφάσεως της Επιτροπής που ελήφθη βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού 4064/89).

99 Από τη δικογραφία προκύπτει επίσης ότι, με έγγραφο που απέστειλε στην Επιτροπή την επομένη μιας συσκέψεως των προσφευγουσών με το αρμόδιο για τα ζητήματα ανταγωνισμού μέλος της Επιτροπής κ. Van Miert, της 19ης Δεκεμβρίου 1996, η CCE πρότεινε να αναλάβει μια σειρά δεσμεύσεων στον βαθμό που αυτό θα ήταν αναγκαίο προκειμένου η Επιτροπή να επιτρέψει την κοινοποιηθείσα πράξη. Το έγγραφο αυτό είχε ως εξής:

«Οι προτάσεις αυτές διατυπώνονται σε σχέση με τις ανησυχίες που εκφράστηκαν στην ανακοίνωση αιτιάσεων σε περίπτωση που κριθεί ότι πρέπει να προταθεί η απαγόρευση της πράξεως (...). Ωστόσο, με την επιφύλαξη μιας τέτοιας αποφάσεως, τα μέρη εξέφρασαν σε όλες τις φάσεις τη βούλησή τους να προσπαθήσουν να ανταποκριθούν στις ανησυχίες που εξέφρασε η Επιτροπή με την ανακοίνωση αιτιάσεων, παρουσιάζοντας εύλογες και αναλογικές τροποποιήσεις της πράξεως διαρθρωτικού βασικά χαρακτήρα (...). Τα μέρη θεωρούν ότι οι προταθείσες αναλήψεις δεσμεύσεων, όπως εκτίθενται κατωτέρω, που έχουν γι' αυτά σημαντικές εμπορικές συνέπειες, επιτυγχάνουν τον σκοπό αυτό και ανταποκρίνονται στις ειδικές ανησυχίες που διατυπώθηκαν με την ανακοίνωση αιτιάσεων (...). Αν η Επιτροπή μπορεί να δεχθεί τις προτάσεις αυτές, τα μέρη είναι διατεθειμένα να τις αναπτύξουν τυπικώς υπό τη μορφή έγγραφης αναλήψεως δεσμεύσεως. Στη βάση αυτή, ελπίζουμε ότι θα καταστεί δυνατή η υποβολή στην Επιτροπή της πράξεως προκειμένου να κηρυχθεί συμβατή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού περί ελέγχου των συγκεντρώσεων» (συνημμένο στο παράρτημα 13 της προσφυγής T-125/97).

100 Την επομένη της συνεδριάσεως της συμβουλευτικής επιτροπής της 7ης Ιανουαρίου 1997, κατά την οποία συζητήθηκε λεπτομερώς η εκ μέρους της CCE προταθείσα αναλήψη δεσμεύσεως, ο διευθυντής της MTF, με επιστολή της 8ης Ιανουαρίου 1997, απάντησε στο προαναφερθέν έγγραφο ως εξής:

«Αναφέρομαι στο έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1990 που αποστείλατε στον επίτροπο κ. Van Miert και με το οποίο προτείνατε τυπικώς διάφορες δεσμεύσεις που τα μέρη

ήσαν διατεθειμένα να αναλάβουν. Σας καλώ να επιβεβαιώσετε εγγράφως τη δέσμευση όσον αφορά τη μελλοντική συμπεριφορά, ήτοι ότι ενόσω η CCE θα ελέγχει τη CCSB, η τελευταία αυτή θα υιοθετήσει τους περιορισμούς της δεσμεύσεως που ανέλαβε έναντι της Επιτροπής η Coca-Cola Export Corporation το 1989 (...). Θεωρώ ότι μια τέτοια δέσμευση, αν εφαρμοστεί ορθά, θα ανταποκριθεί σε ορισμένες ανησυχίες που εξέφρασαν τρίτοι.»

101 Βεβαίως, η συμβουλευτική επιτροπή, όπως προκύπτει από τη γνωμοδότησή της, είχε ρητώς καλέσει την Επιτροπή «να λάβει δεόντως υπόψη τις παρατηρήσεις που διατυπώθηκαν κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής, ιδίως όσον αφορά τις δεσμεύσεις που [The] Coca-Cola Export Corporation [είχε] αναλάβει έναντι της Επιτροπής το 1989», και η επιστολή της 8ης Ιανουαρίου 1997 θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως εκφράζουσα την πρόθεση της Επιτροπής να εξαρτήσει την έγκριση της κοινοποιηθείσας πράξεως από την εκ μέρους της CCSB τήρηση των ίδιων αυτών υποχρεώσεων. Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο διευθυντής της MTF φρόντισε ωστόσο να διασκεδάσει κάθε σχετική αμφιβολία, τονίζοντας στην ίδια αυτή επιστολή ότι η εγκρίνουσα την κοινοποιηθείσα πράξη απόφαση δεν θα εξηρτάτο από την επίδικη ανάληψη δεσμεύσεως της CCE. [«Η περί συμβατού δήλωση δεν θα εξηρτάτο από την επιβεβαίωσή σας, αλλά η ανάληψη δεσμεύσεως θα περιλαμβανόταν στην τελική απόφαση. Η συμβουλευτική επιτροπή ενέκρινε τη θέση αυτή» (βλ. παράρτημα 13 της προσφυγής Τ-125/97)].

102 Στις 9 Ιανουαρίου 1997, ο διευθυντής της MTF απέστειλε προς έγκριση στη CCE ένα απόσπασμα του σχεδίου της προσβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με την επίδικη ανάληψη δεσμεύσεως. Με έγγραφο της 13ης Ιανουαρίου 1997, ο General Counsel της CCE επιβεβαίωσε εγγράφως την ανάληψη της δεσμεύσεως αυτής, επιδοκιμάζοντας την απόφαση της Επιτροπής να επιτρέψει την κοινοποιηθείσα πράξη χωρίς να τη συνοδεύσει με όρους («η CCE και τα λοιπά μέρη επιδοκιμάζουν την απόφαση περί ανεπιφύλακτης εγκρίσεως της προταθείσας πράξεως και είμαι στην ευχάριστη θέση να επιβεβαιώσω ότι, ενόσω η CCE θα ελέγχει τη CCSB, η τελευταία αυτή θα υιοθετήσει τις δεσμεύσεις που ανέλαβε έναντι της Επιτροπής η The Coca-Cola Export Corporation το 1989. Ελπίζουμε ότι οι εγγυήσεις αυτές θα επιτρέψουν την επίλυση του συνόλου των εκκρεμών προβλημάτων με την Επιτροπή σχετικά με την πράξη αυτή»).

103 Το περιεχόμενο της εν λόγω αλληλογραφίας μεταξύ της Επιτροπής και της CCE επαναλαμβάνεται στο σημείο 212 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, από το σημείο αυτό προκύπτει ότι η Επιτροπή σημείωσε, χωρίς να καταστήσει τυπική υποχρέωση υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89, τη δέσμευση που ανέλαβε η CCE. («Εν πάση περιπτώσει, ωσόσο, η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι η CCE αναλαμβάνει τη δέσμευση ότι, για όσο διάστημα η CCE θα ελέγχει τη CCSB, η τελευταία θα εφαρμόζει τους περιορισμούς που περιλαμβάνονται στις δεσμεύσεις που ανέλαβε η The Coca-Cola Export Corporation έναντι της Επιτροπής το 1989. Η δέσμευση αυτή θα κατευνάσει ορισμένες από τις ανησυχίες που εξέφρασαν τρίτοι κατά τη διαδικασία.»)

104 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν θέλησε, όπως είχε αναφέρει στην αλληλογραφία της με τη CCE, να εξαρτήσει τη χορηγηθείσα έγκριση από την επίδικη ανάληψη δεσμεύσεως.

105 Εν πάση περιπτώσει, η άποψη της TCCC ότι η Επιτροπή ζήτησε την εν λόγω ανάληψη δεσμεύσεως διαψεύδεται από το γεγονός ότι, ένα μήνα μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η CCE πρότεινε εκ νέου να αναλάβει την ίδια δέσμευση προκειμένου να επιτύχει τη φορά αυτή την έγκριση των συμφωνιών αποκλειστικής άδειας εκμετάλλευσης μεταξύ αυτής και της CS, οι οποίες, μολονότι αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της κοινοποιηθείσας πράξεως, έπρεπε να εξεταστούν από την άποψη του άρθρου 85 της Συνθήκης (βλ. έγγραφο της CCE προς την Επιτροπή, της 17ης Φεβρουαρίου 1997, «Διαβιβαστικό της δεσμεύσεως, υπό την τελική της μορφή όπως είχε συμφωνηθεί, που εκουσίως αναλαμβάνει εν προκειμένω η CCE», και ανακοινωθέν τύπου της Επιτροπής, IP/97/148).

106 Επομένως, η επίδικη ανάληψη δεσμεύσεως στερείται δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων, υπό την έννοια ότι τυχόν παράβαση των όρων της ουδόλως θα επηρεάσει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως ούτε θα έχει ως συνέπεια την ανάκλησή της. Επομένως, δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, οπότε η προσφυγή της TCCC, στον βαθμό που αφορά τη νομιμότητα της εν λόγω αναλήψεως δεσμεύσεως, πρέπει να κριθεί απαράδεκτη.

Επί της διαπιστώσεως σχετικά με τον έλεγχο που η TCCC ασκεί επί της CCE

107 Όσον αφορά το ζήτημα αν η διαπίστωση της Επιτροπής ότι η TCCC ελέγχει τη CCE συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής υπό την έννοια της προπαρατεθείσας νομολογίας (βλ. ανωτέρω σκέψη 96), πρέπει να τονιστεί ότι η Επιτροπή, για να διαπιστώσει ότι η κοινοποιηθείσα πράξη είναι κοινοτικών διαστάσεων υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89, στηρίχθηκε αποκλειστικά στον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησαν η CCE και η ABGB σε διεθνές και κοινοτικό επίπεδο. Εφόσον ο κύκλος εργασιών της TCCC, ως ενδιαφερομένης επιχειρήσεως υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού 4064/89, δεν ελήφθη υπόψη από την Επιτροπή για να στηρίξει την αποκλειστική αρμοδιότητά της για έλεγχο της κοινοποιηθείσας πράξεως, η επίδικη διαπίστωση στερείται εννόμων αποτελεσμάτων έναντι των προσφευγουσών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 1994, Τ-3/93, Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-121, σκέψεις 45 έως 47).

108 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από το επιχειρήμα της CCE ότι η επίδικη διαπίστωση παράγει έννομα αποτελέσματα καθόσον, αφενός, την υποχρεώνει να κοινοποιεί στην Επιτροπή κάθε μελλοντικό σχέδιο συγκεντρώσεως, λόγω του συνολικού κύκλου εργασιών που πραγματοποιεί η CCE και η TCCC, διότι άλλως θα της επιβληθούν πρόστιμα βάσει των άρθρων 4 και 14 του κανονισμού 4064/89, και, αφετέρου, την εκθέτει σε επιβολή προστίμων βάσει του κανονισμού 17 λόγω αντίθετης προς τον ανταγωνισμό συμπεριφοράς της TCCC. Συγκεκριμένα, όπως και η διαπίστωση σχετικά με την ύπαρξη δεσπόζουσας θέσεως, η διαπίστωση σχετικά με την εκ μέρους της TCCC άσκηση καθοριστικού επηρεασμού επί της CCE, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, εξαρτάται από μια σειρά παραγόντων, όπως είναι η συμμετοχή των μετόχων στις ετήσιες γενικές συνελεύσεις της CCE, οι οποίοι εξελίσσονται διαρκώς. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει ως αποτέλεσμα την παγίωση, για το μέλλον, της φύσεως των εμπορικών σχέσεων ή των διαρθρωτικών ή άλλων δεσμών μεταξύ της TCCC και της CCE. Έτσι, δεν μπορεί να αποτελέσει τη βάση για την εμπλοκή των προσφευγουσών σε ενδεχόμενες διαδικασίες εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού λόγω του ελέγχου που, κατά την Επιτροπή, η TCCC ασκούσε επί της CCE κατά τον χρόνο της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

109 Επομένως, οι προσφυγές είναι απαράδεκτες καθόσον αφορούν την ακύρωση της διαπιστώσεως της Επιτροπής ότι η TCCC ελέγχει τη CCE.

Επί των επικουρικών ακυρωτικών αιτημάτων της TCCC

110 Εφόσον οι βαλλόμενες διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με τον ορισμό της σχετικής αγοράς, την ύπαρξη δεσπόζουσας θέσεως της CCSB και τον έλεγχο της CCE επί της TCCC δεν παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα θίγοντα τα συμφέροντα της προσφεύγουσας και δεν συνιστούν συνεπώς πράξεις δεκτικές προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, τα επικουρικά αιτήματα της TCCC με τα οποία ζητείται η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό της, στον βαθμό που μια τέτοια ακύρωση θα ήταν αναγκαία για την ακύρωση των εν λόγω διαπιστώσεων, πρέπει και αυτά να κριθούν απαράδεκτα.

111 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

112 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει ότι ο παρεμβαίνων, ο οποίος δεν είναι κράτος μέλος, θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

113 Σύμφωνα με τα αιτήματα των διαδίκων πρέπει συνεπώς να καταδικαστούν η TCCC και η CCE στα δικαστικά έξοδα στις υποθέσεις T-125/97 και T-127/97, αντιστοίχως. Η παρεμβαίνουσα Virgin θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

114 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαράδεκτες.**

2) **Η The Coca-Cola Company και η Coca-Cola Entreprises Inc. καταδικάζονται στα δικαστικά έξοδα στις υποθέσεις Τ-125/97 και Τ-127/97, αντιστοίχως.**

3) **Η The Virgin Trading Company Ltd και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

Vesterdorf Tiili Pirrung

Meij Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Μαρτίου 2000.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung B. Vesterdorf